

Arrest

nr. 223 654 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. RYSSAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te hebben.

De verzoekende partij huwt op 30 juni 2016 met G.B., van Belgische nationaliteit, dit in Turkije.

Op 6 oktober 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een visum lang verblijf (type D), dit met het oog op gezinshereniging op grond van artikel 40*bis*, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in functie van haar echtgenoot.

Op 31 maart 2017 geeft het parket van de procureur des Konings een negatief advies inzake de aflevering van het visum gezinshereniging omdat hij vaststelde dat het in Turkije afgesloten huwelijk er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap te stichten en het er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager.

Op 3 april 2017 wordt de visumaanvraag van 6 oktober 2016 geweigerd, aangezien het in Turkije afgesloten huwelijk, met toepassing van artikel 27 van het WIPR, niet werd erkend wegens schijnhuwelijk en de verzoekende partij zich derhalve niet kon beroepen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 augustus 2018 dient de verzoekende partij bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Ankara een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, G.B.

Op 4 februari 2019 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, met volgende motieven:

“(…)

Commentaar: Op datum van 15/08/2018 werd er via de Belgische diplomatieke post in Havana op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door Mijnheer A. Y., geboren op 01/10/1982, van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, Mevrouw G. B., geboren op 13/02/1982, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat betrokkenen reeds eerder op 06/10/2016 een visumaanvraag ingediend hadden, die op 03/04/2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd werd op basis van onderstaande motivering:

“Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 06/10/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A. Y., geboren op 01/10/1982, van Turkse nationaliteit, om in België, G. B., geboren op 13/02/1982, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 30/06/2016 in Turkije werd afgesloten. Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenote in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Het is voor mevrouw haar 2 de huwelijk. Haar eerste huwelijk met C. A. ((...)) duurde van 2005- 2012.*
- Voor mijnheer is het zijn eerste huwelijk.*
- Betrokkenen hebben elkaar leren kennen via derden, namelijk via M. E..*
- Betrokkenen hebben gedurende 1 jaar contact gehad via het internet.*
- Mevrouw is voor de eerste keer naar Turkije afgereisd voor een 4 tal dagen in september 2015.*

- De 2 de keer dat mevrouw naar Turkije ging, in juni 2016, was om te huwen met mijnheer.
Op de Belgische diplomatieke post werd er een interview van mijnheer afgenomen, hieruit blijken volgende elementen:

- Mijnheer kent het adres van mevrouw in België niet.
- Mijnheer kan ook niet zeggen wanneer hij voor de eerste keer zijn schoonouders heeft ontmoet.
- Mijnheer kan totaal niets vertellen over mevrouw haar huidig werk.
- Mijnheer weet niet wie mevrouw haar ex- man is en waarom ze zijn echtgescheiden.
- Het gewicht en de schoenenmaat van mevrouw weet mijnheer niet.
- De heer A. Y. kan heel weinige persoonlijke informatie van mevrouw verstrekken.
- Kennismaking via derden.
- Klein huwelijksfeest, geen huwelijksreis en na het huwelijk is mevrouw nog maar voor een aantal dagen gebleven om daarna terug te keren naar België.

Op basis van bovenvermelde elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/02/2017 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Gent in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België;

In zijn advies van 31/03/2017 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

“In aansluiting op uw schrijven van 28/02/ kan mijn ambt u meedelen tot hetzelfde vermoeden te besluiten dat het huwelijk tussen A. Y. en G. B. er niet op gericht is om een duurzame relatie op te bouwen.

Uit de door u voorgelegde gegevens komt mijn ambt tot dezelfde conclusie dat het desbetreffende huwelijk er niet op gericht is om een duurzame relatie op te bouwen, uit het bijkomende onderzoek komen volgende elementen naar voor:

- Ontmoeting is gebeurd via internet door toedoen van een 3de (gemeenschappelijke vriend, waarvan beiden de naam niet kennen)
- Ontmoeting zou gebeurd zijn begin 2015, en in juni 2015 reist mevrouw alleen naar Istanbul om tijd door te brengen alleen op hotel met meneer (wat niet gebruikelijk is binnen deze gemeenschap)
- Mevrouw reist pas in juni 2016 opnieuw naar Turkije om ginds in het huwelijk te treden, zij is 3 weken naar Turkije gegaan, het huwelijk heeft plaatsgevonden op 30/06/2016 en op 04/07/2016 is mevrouw reeds naar België teruggereisd
- Mevrouw verklaart dat ze in Turkije is gehuwd omdat het daar “gemakkelijker” is
- Er was geen familie van mevrouw aanwezig op het huwelijk, behalve haar moeder
- Volgens mijnheer waren er 120 genodigden op het feest, volgens mevrouw 20
- Mijnheer weet amper iets te vertellen over zijn echtgenote
- De relatie is hoofdzakelijk virtueel tot op heden

Gelet op alle voorgaande elementen kan kennelijk gesteld worden dat het afgesloten huwelijk er niet op gericht is om een duurzame relatie uit te bouwen maar dat deze er uitsluitend op gericht is om A. Y. naar België te laten afreizen om hier een verblijfsvoordeel te verwerven op basis van een afgesloten huwelijk.

Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de aflevering van het visum gezinshereniging.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht)

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.”

Overwegende dat de aanvrager op 15/08/2018 een tweede visumaanvraag heeft ingediend waarbij er geen nieuw element met betrekking tot de gronden voor weigering van de erkenning van het huwelijk werd overgemaakt ter ondersteuning van deze aanvraag.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat betrokkene, indien hij in het kader van een nieuwe visumaanvraag alsnog een beroep wenst te doen op de gezinshereniging, zelf dient aan te tonen dat een duurzame levensgemeenschap beoogd wordt met dit huwelijk. In casu werd echter geen enkel bijkomend bewijs van enige duurzame relatie voorgelegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet anders dan haar voorgaande beslissing te bevestigen. Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

"Verblijfswet:

art. 40bis, §2 en 40ter Vw

art. 42septies Vw

art. 43 Vw

Wet van 29 juli 1991:

Formele motiveringsplicht

Zorgvuldigheidsbeginsel

Redelijkheidsbeginsel"

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Over de eerdere weigering 03.04.2017 tot gezinshereniging aangevraagd 06.10.2016:

Op 06.10.2016 dienden dhr. A. en zijn echtgenote een verzoek tot gezinshereniging in, die door DVZ op 03.04.2017 geweigerd werd door DVZ op grond van de openbare orde-exceptie:

DVZ leidde af (onder meer) uit het gegeven dat mijnheer A. weinig persoonlijke inlichtingen kon verschaffen over zijn echtgenote, dat hij geen duurzame levensgemeenschap beoogde met zijn echtgenote, maar wel een verblijfsrechtelijk voordeel.

Over de weigering dd. 05.02.2019 tot gezinshereniging aangevraagd 15.08.2018:

DVZ baseert zich op de eerste weigeringsbeslissing om de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te willen nemen en dus niet ten gronde te behandelen maar slechts te verwijzen naar de weigeringsbeslissing dd.03.04.2017, stellende dat de verzoeker in zijn tweede visumaanvraag geen nieuwe elementen voorlegde. Mijnheer A. en mevrouw G. waren in de veronderstelling dat zij voldeden aan alle criteria, en dat zij opnieuw een interview zouden krijgen (zij veronderstelden dat hun aanvraag ten gronde onderzocht zou worden), waaruit zou blijken hoe goed zij elkaar ondertussen kenden, wat een nieuwe element zou zijn waaruit de waarachtigheid zou blijken van hun intentie om een duurzame levensgemeenschap te hebben met elkaar.

Doordat DVZ echter de nieuwe aanvraag niet verder onderzocht heeft, in feite niet in overweging heeft willen nemen, heeft DVZ de Verblijfswet geschonden. Er is geen enkele bepaling die stelt dat er zelfs geen onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag dient te gebeuren, maar dat zomaar een aanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Uit de Belgische Verblijfswet (Vw) volgt dat het recht op binnenkomst en verblijf voor familieleden van een Unieburger enkel kan worden beperkt indien er sprake is van fraude of misbruik, of om redenen die te maken hebben met de openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

DVZ heeft, door loutere verwijzing naar de vroegere weigeringsbeslissing beslist (waarvan kennis gegeven op 05.02.2019) om de aanvraag van 15.08.2019 tot gezinshereniging niet in overweging te nemen.

DVZ haalt geen enkele reden aan van fraude, misbruik, openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid om de nieuwe beslissing te motiveren, maar verwijst slechts naar de eerdere weigeringsbeslissing die wel gebaseerd was op vermoeden van misbruik (met louter oogmerk tot het bekomen van verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de verzoeker), gebaseerd op het gegeven dat de betrokkenen elkaar nog niet goed kenden.

De betrokkenen werden met hun aanvraag dd. 15.08.2018, gevolgd door de weigeringsbeslissing waarvan kennis gegeven op 05.02.2019, verschalkt in hun verwachting tijdens de interviews hun intenties te kennen te geven.

Nochtans beschikt DVZ alleen over een wettige basis om gemotiveerd te weigeren indien niet aan de wettelijke voorwaarden voldaan is, of omdat fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde voorligt.

Door hier op basis van een eerdere afwijzing gebaseerd op een vermoeden, de aanvraag tot gezinshereniging zelfs niet in overweging te willen nemen, heeft DVZ een beslissing genomen die strijdig is met de motiveringsplicht, en met de artikelen uit de Verblijfswet die bepalen dat enkel in geval van fraude of misbruik de toegang van familieleden van Unieburgers beperkt kan worden, terwijl geen enkele bepaling in de Verblijfswet bepaalt dat zelfs de inoverwegingneming geweigerd kan worden.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing wijst de visumaanvraag af, niet alleen omdat na eerder onderzoek door de procureur des Konings is gebleken dat de intentie van minstens één der echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, wat zijn weerslag vindt in het advies van de procureur des Konings van 31 maart 2017, maar ook omdat sedert de weigeringsbeslissing van het toekennen van een eerdere visumaanvraag (deels geciteerd in de bestreden beslissing) de verzoekende partij geen nieuwe elementen overmaakte over de gronden tot weigering van de erkenning van het gesloten huwelijk. Deze feitelijke grondslag is duidelijk. De stukken die de verzoekende partij overmaakte aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) per aangetekende brief van 29 maart 2019, en de stukken, toegevoegd aan het verzoekschrift, zijn niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, wat de advocaat van de verzoekende partij toegeeft ter terechtzitting. De Raad kan met deze stukken geen rekening houden.

De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslagen: artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en herneemt de vorige weigeringsbeslissing met vermelding van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en de artikelen 18, 21, 27 van het WIPR.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij als geschonden aanvoert, werd opgeheven bij artikel 23 van de wet van 24 februari 2017 (BS, 19 april 2017), met ingang van 29 april 2017. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan en van de artikelen 40ter, 40bis, §2, en 43 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; (2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad benadrukt voorts dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op het bestuur evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast bij de verzoekende partij die ertoe gehouden is om zelf zorgvuldig te zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. De verplichting die *in casu* rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5.1. De verzoekende partij verwijt het bestuur haar zaak niet grondig te hebben onderzocht en behandeld terwijl zij veronderstelde dat een tweede interview zou plaatsgrijpen. Bij een tweede interview zou blijken dat zij elkaar inmiddels goed kennen, zodat de duurzaamheid van hun relatie zou worden aangetoond. Het bestuur kan niet zonder meer de aanvraag weigeren in overweging te nemen.

Haar recht om binnen te komen in het Rijk kan enkel bij fraude of misbruik, of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid geweigerd worden. Door louter te verwijzen naar de motieven van de eerdere weigeringsbeslissing tot toekennen van een visum, schendt de verwerende partij de “Verblijfswet”. Er is geen reden aangehaald van fraude, misbruik of redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Het verwijzen naar de eerdere weigeringsbeslissing gaat uit van een vermoeden, gebaseerd op het gegeven dat de verzoekende partij en haar partner elkaar nog niet goed kenden.

2.5.2. Deze redenering kan geenszins gevolgd worden.

Vooreerst merkt de verwerende partij correct op in haar nota met opmerkingen: *"In zoverre het middel gericht is tegen de eerdere weigeringsbeslissing d.d. 03.04.2017, wenst verwerende partij op te werpen dat het middel onontvankelijk is, aangezien het niet gericht is tegen de huidige bestreden beslissing."* De Raad wijst erop dat de verzoekende partij nooit een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 3 april 2017.

Verder verbiedt geen enkele bepaling, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat motieven van een vroeger genomen beslissing, niet mogen hernomen worden.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing meer dan het louter hernemen van de vroegere motieven:

"Overwegende dat de aanvrager op 15/08/2018 een tweede visumaanvraag heeft ingediend waarbij er geen nieuw element met betrekking tot de gronden voor weigering van de erkenning van het huwelijk werd overgemaakt ter ondersteuning van deze aanvraag.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat betrokkene, indien hij in het kader van een nieuwe visumaanvraag alsnog een beroep wenst te doen op de gezinshereniging, zelf dient aan te tonen dat een duurzame levensgemeenschap beoogd wordt met dit huwelijk. In casu werd echter geen enkel bijkomend bewijs van enige duurzame relatie voorgelegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet anders dan haar voorgaande beslissing te bevestigen."

Nazicht van het administratief dossier leert dat de verzoekende partij geen nieuwe stukken heeft toegevoegd bij haar aanvraag. De Raad wijst naar het gestelde over de wederkerige zorgvuldigheidsplicht. Uit het hierboven weergegeven citaat van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verzoekende partij nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Waar de verzoekende partij nieuwe stukken en elementen bij haar verzoekschrift voegt, en ook deze ter kennis bracht aan de Raad op 1 april 2019 om de duurzaamheid van haar relatie aan te tonen, moet worden vastgesteld dat deze stukken en elementen niet aan de gemachtigde kenbaar werden gemaakt in het kader van de huidige visumaanvraag, basis van de bestreden beslissing. Verzoekende partij had alle mogelijkheden om haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij heeft dit evenwel nagelaten zodat de gemachtigde er ook geen rekening mee kon houden. Verzoekende partij licht niet toe waarom zij in gebreke is gebleven om deze stukken en elementen tijdig voor te leggen en geeft bijgevolg geen blijk van overmacht of andere redenen die haar onzorgvuldigheid kunnen verschonen. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat de stukken, ook deze toegekomen ter griffie op 1 april 2019, niet kenbaar zijn gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Er vanuit gaan dat de verwerende partij opnieuw haar zou ondervragen over haar relatie, is een loutere hypothese terwijl het kennelijk redelijk is dat de verwerende partij geen dergelijk onderzoek zou doen, gelet op het niet aanbrengen van elementen, van aard om de eerdere genomen beslissing te kunnen wijzigen.

Ook de Raad kan deze stukken niet in zijn beoordeling betrekken. De regelmatigheid van een administratieve beslissing moet beoordeeld worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De bestreden beslissing heeft, kennelijk redelijk, de motieven van de beslissing van 3 april 2017 hernomen en vastgesteld dat de verzoekende partij aangaande de aanvraag, voorwerp van het geschil, geen nieuwe elementen over de gronden van de weigering van de erkenning van het huwelijk heeft overgemaakt. Geen enkel bewijs van de duurzaamheid van de relatie werd voorgelegd. Aan dit motief gaan de grieven voorbij. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur niet zonder meer de aanvraag niet in overweging neemt, maar de nieuwe aanvraag onderzoekt in het licht van de aangebrachte elementen (in dit geval zijn er geen elementen, die handelen over de duurzaamheid van de relatie, aangebracht). Verder kan de verwachting van de verzoekende partij, dat zij opnieuw ondervraagd zou worden over haar relatie, niet als rechtmatig worden aanzien bij gebreke aan enig nieuw gegeven. Het gegeven dat in de weigeringsbeslissing van 3 april 2017 slechts een

vermoeden van schijnhuwelijk zou zijn, is irrelevant omdat de verzoekende partij evenmin voor het nemen van de bestreden beslissing getracht heeft dit “vermoeden” te weerleggen. De aanvraag werd in overweging genomen, maar er is vastgesteld dat geen enkel nieuw bewijs is voorgelegd, van aard de vaststellingen betreffende het schijnhuwelijk te weerleggen, reden waarom het bestuur de aanvraag weigerde.

Overigens merkt de Raad nog op dat het plegen van een schijnhuwelijk fraude is en ingaat tegen de openbare orde. De bestreden beslissing herneemt de motieven van een eerdere weigeringsbeslissing en geeft hierdoor duidelijk te kennen dat de verzoekende partij door middel van het aangaan van een schijnhuwelijk fraude pleegt.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 21 van het WIPR door het citaat van de beslissing van 3 april 2017 te hernemen.

De Raad herinnert aan het volgende:

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Uit de bestreden visumweigering blijkt derhalve dat de verwerende partij alle pertinente gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Zij is namelijk nagegaan of de verzoekende partij voldoet aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij zij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Turkse huwelijksakte heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De verwerende partij geeft een uitgebreide feitelijke motivering waarin duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat de erkenning van het desbetreffende huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde en waarom bijgevolg de verzoekende partij het visum gezinshereniging dient te worden geweigerd. Zij benadrukt dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aangaande de duurzaamheid van haar relatie kenbaar heeft gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, motief dat door de verzoekende partij niet is weerlegd.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden visumweigering op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat de erkenning van het desbetreffende huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde, derwijze dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen, voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om het gevraagde visum te verkrijgen.

In zoverre de verzoekende partij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij, in het licht van het vastgestelde schijnhuwelijk, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen, voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging, met miskenning van de artikelen 21 en 27 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De bestreden beslissing steunt op een juiste feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden. De schending van de artikelen 40bis, §2, 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN